

ENTREVISTA
amb Emilia Moreno,
Secretària General CGT-PV
pàg. 8
ESPECIAL
Nou Secretariat Permanent
pàg. 3

ANÀLISI
El abismo liberal
El sindicalisme is dead?
Res per a l'educació
pública, però sense
l'educació pública
pàg. 4 i 5

I MÉS
El peor acuerdo en la
historia de Ford España
pàg. 6
Valentín, un dels nostres
En marxa la Caixa de
Resistència Popular a
Castelló
pàg. 7

Autor fotos: Gabriel Rodríguez-Fotosocial Valencia

NOS VENDEN

SIN RAZÓN AQUÍ

**CONTINUA
LLUITANT, QUE
NO ET VENEN!**

Secretariat
Permanent del
Comité Confederal

Avgda. del Cid 154
46014 València (L'Horta).
Tels.: 96 383 44 40
96 313 43 53
Fax: 96 383 44 47
www.cgtpv.org
sec.general@cgtpv.org

FEDERACIONS LOCALS I COMARCALS

FL de València.
Avgda. del Cid 154
Tel. 96 383 44 40
Fax 96 383 44 47
46014-València (L'Horta).
fed.local@cgtvalencia.org

- SP de la FL de València, tel. 96 383 44 40
- Sindicat de Metall, Energia i Minería, tel. 96 313 43 50
- Sindicat de Neteja, tel. 96 313 43 51
- Sindicat de Transports, Comunicacions i Mar, tel. 96 383 53 73
- Sindicat de Banca, Estalvi i Assegurances, tel. 96 383 53 74
- Sindicat d'Administració Pública, tel. 96 383 45 08
- Sindicat d'Oficis Diversos, tel. 96 383 45 25
- Sindicat d'Alimentació, Comerç i Hosteleria, tel. 96 313 41 39

Serveis Afiliats:

Biblioteca Llibertària "Ferrer i Guàrdia", Àrea de la Dona, Serveis Socials, Gabinet de Salut Laboral i Ambiental, Servei Sindical de Normalització Lingüística.

SU del Camp de Morvedre i l'Alt Palància.

C/ del Treball, 21, baix
Tel. 96 269 86 33
46520 Port de Sagunt (València)
cgtportsag@gmail.com

FL de Benidorm.

C/ de la Gaviota, 4
Tel. 96 680 65 80
Fax 96 680 65 80
03501 -Benidorm (Alacant)
Apt. Correus 125 (CP: 03501)
cgtbenidorm@cgtpv.org
cgtbenidorm@gmail.com

FL d'Alacant.

C/ José Reus García, 3 Entpta. Dcha.
Tel. 96 518 22 11
03010 - Alacant (L'Alacantí)
alacant@cgt.es

FL d'Alcoi.

C/ Echezaray 10 baix
Tel. 96 554 71 46
Fax 96 554 71 46
03800-Alcoi (Alacant-L'Alcoià)
f.l.alcoi@cgtpv.org

FL La Safor-Gandia.

C/ Pintor Sorolla 39 baix
Tel. 96 287 70 60
Fax 96 287 70 60
46700-Gandia (València-La Safor)
cgtlasafor@gmail.com

FL de Puçol.

C/ Castell de Morvedre 12-1er. dreta.
Tel. 96 146 54 54
Fax 96 146 54 54
46530-Puçol (València-L'Horta)
cgtpuçol@telefonica.net

FIC de Castelló.

C/ Cerdan de Tallada 23 entresòl
Tel. 96 425 06 36
Fax 96 425 06 36
12004-Castelló-La Plana
cgtkastello15@gmail.com

Fundació Ferrer i Guàrdia.

Avgda. del Cid 154 baix
Tels. 96 383 44 40
46014-València (València-L'Horta)

Manifestació Pobles Units contra la Troika a Alacant, 1 juny 2013. Foto: CGT-Alacant

editorial

MIL DIES

Des de que el 10 de maig de 2010, Zapatero presentara en el Congrés tot un seguit de mesures dirigides a la ciutadania per a reduir la despesa pública, s'han complit ja més de mil dies. Mil dies carregats de dolor, restriccions, retallades, destrucció i vergonya. Amb eixa fatídica data s'iniciava en aquest país tot un cicle de desmantellament del sector públic, caracteritzant-se a més, per la pèrdua de la sobirania d'un poble, que ha deixat de ser amo de si mateix, per a convertir-se en súbdit de Brussel·les.

Aquestes retallades de la despesa pública han suposat greus conseqüències en general, però qui s'ha vist més afectat ha sigut el sector més vulnerable de la societat repartit entre menors, dependents i dones.

Per sectors més afectats: **Joventut.** Estem parlant d'Educació, una Educació amb majúscules. Què passa en Ensenyament? Doncs que mentre segueixen ajudant a col·legis concertats, és a dir, als seus col·legis catòlics majoritàriament, als públics, no els arriba ni per a paper higiènic. Han tirat al carrer a professorat interí, mentre pugen el ràtio d'alumnat per aula, pugen les taxes universitàries, redueixen beques i així un llarg etcètera, sense importar-los aconseguir que tals mesures servissen perquè únicament opten a la bona educació qui més té.

Dependència: la reducció de la despesa en aquest sector, porta implícita la pèrdua de la qualitat de vida de milers de persones que són dependents, que estan veient minvada la seua atenció i

cures, fet que repercuteix directament en la seua salut i els tallarà fins i tot, anys de vida. Però a més, suposa la pèrdua de milers de llocs de treball que genera aquest sector.

Dones: molts maltractadors, davant la por d'anar a la presó, estaven controlats. La restricció de dotació de recursos, no evitarà que torne aquesta covarda conducta, el que suposa desprotegir de nou a la dona. Les retallades en centres 24 hores i ajudes a dones maltractades les ha tornat a posar en mans dels seus maltractadors, per no parlar de les polítiques de reculada en els seus drets, que d'una o una altra forma, les obliga a tornar a l'àmbit privat, a la mercè del més pur masclisme.

Però falta la nostra joia de la corona: **Sanitat.** Parlar de retallades en Sanitat, és parlar d'una de les més bastes i nècies decisions preses. És esbocinar el millor exemple de funcionament i qualitat que es conega en salut segurament a tot el món. És tirar per la broda anys de recerca i avanços i deixar en mans privades la medicina perquè prevalguen interessos purament economicistes. Però al seu torn, han decidit, de forma discriminatòria i cruel, retirar la targeta sanitària a emigrants que consideren en estat irregular, abandonant-los a la seua sort, en molts casos, encaminant-los cap a la mort.

Estem en mans d'una classe política nècia que està dirigint el país amb bastos rituals medievals que a més, està implicada en infinitat de causes judicials, que és incapaç de donar solucions i que romà indiferent a problemes com els dels desnonaments de famílies sence-

res, que de forma miserable són tirades al carrer sense alternativa. Ningú mereix açò!

Però alguna cosa està succeint en la societat, perquè la ciutadania no roman com a espectadora atònita davant aquests fets. Avui la mobilització social està fent història. La dignitat de les persones que estan en el carrer, està demostrant-li a aquesta casta de pocavergonyes que no tenen carta blanca per a destrossar la vida de la gent.

Ens trobem davant una nova etapa que mereix replantejar de nou la situació, parar-nos a reflexionar i debatre causes i conseqüències. Plantejar el pensament llibertari i contextualitzar-lo al nostre temps. Treballar de ple en una nova estratègia d'acció sindical, que vindrà carregada, necessàriament, de mesures alternatives més creatives i solidàries. Però la nostra estratègia haurà de passar, necessàriament, per la unió de forces amb col·lectius afins. No estem en temps de conquestes i sí de lluita per a frenar aquesta barbàrie, posteriorment vindrà recuperar el que ens han robat. En el ple del passat 3 de maig es va aprovar el nou Secretariat Permanent que naix amb la idea primordial de formar a militants i nova afiliació, perquè d'ací eixirà el germen que l'organització necessita en la nova estratègia d'acció sindical.

No és temps per a arrebregar cireres, però sí per a les alternatives de la CGT. És el nostre moment.

PURIFICACIÓN EISMAN
Secretària Comunicació CGT-PV

ACCIÓ DIRECTA

PROGRAMA D'INFORMACIÓ SOCIAL I LABORAL DE CGT-PV

Tots els dimecres, de 16 a 18 h.

ESCOLTA'L I PARTICIPA!! a RÀDIO KLARA 104.4. FM i www.radioklara.org

Nou Secretariat Permanent de la CGT-PV

A més d'Emilia Moreno (Secretària General, entrevistada en contraportada d'aquest número), el nou Secretariat Permanent està integrat per altres set companys i companyes. En aquesta pàgina, cadascun d'ells fa una presentació on analitza els reptes i objectius que afronten amb la responsabilitat que assumeixen des del mes de maig, conscients del moment que transitem i disposats a lluitar

"Un dels reptes és traslladar a l'afiliació tot tipus de curs per a aconseguir una bona cultura obrera, a més de divulgar entre companys d'empresa i tots els àmbits el que la CGT promulga. A més, com que no existia en l'etapa anterior una secretaria de Formació, és important crear les bases per a una formació coordinada en la Territorial de País Valencià. És necessari que tot açò arribe perquè hi ha gent que no compta amb experiència i quan es vol començar és imprescindible.

A més, en aquest moment de reculades de drets sociolaborals aquesta tasca és més necessària que mai. Així com que la gent pugui escoltar el nostre missatge, perquè lluita la CGT: repartiment del treball i la riquesa i un sistema sostenible en tota l'amplitud del concepte."

"Els reptes als quals em porte enfrontant des que sóc Secretari de Finances de la CGT-PV és aconseguir un equilibri pressupostari de manera que no depengem en absolut de les subvencions de les administracions públiques per al nostre funcionament ordinari. Açò no vol dir que renunciem a elles, però crec, que a dia d'avui, aquesta organització es pot preciar de dependre exclusivament de les quotes dels seus afiliats i afiliades.

Com a objectius, encara que és difícil, em marque l'intentar unificar la gestió i administració dels afiliats de la CGT-PV i d'altra banda l'intentar generar els suficients recursos per a comptar amb un local propi a València."

"En aquesta nova etapa, un dels objectius és que l'Acció Social siga un dels eixos principals d'actuació de la CGT, al costat de la lluita sindical i l'expansió territorial. Per a açò el fonamental és coordinar als responsables d'aquesta secretaria en totes les federacions i sindicats, així com millorar la nostra col·laboració amb els moviments socials; aspecte molt important per l'activisme que totes aquestes plataformes estan adquirint front a les retallades salvatges del sistema capitalista."

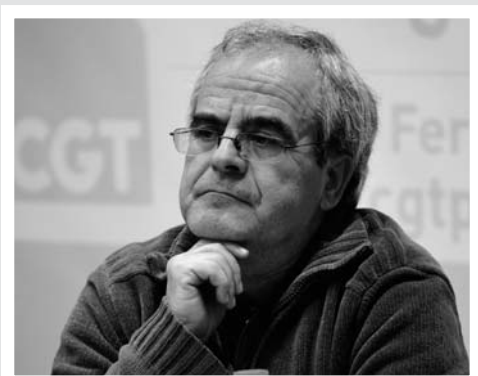
Julio Benlloch
Formació

43 anys. Treballador de FCC (contracta municipal neteja i manteniment de València) des de fa 23 anys. Delegat sindical a partir de 2006

Juanvi Calderón
Finances

51 anys. Treballador de Bankia. Responsabilitats sindicals des de 1987, hui Secretari General CGT-Bankia. Ha format part en dues etapes del SP de CGT-PV

Antonio Pérez
Acció Social

59 anys. Metal·lúrgic, amb més de 36 anys de treball en Ford-Almussafes. Militant anarcosindicalista i del moviment llibertari des de 1977

Mar Aguilar
Jurídica

38 anys, treballadora d'ADIF (venda de bitllets, informació i atenció al client a València ciutat). Afiliada a la CGT des de 2004 i delegada sindical des de fa quatre anys

"Poc a poc he començat a interessar-me més i voler participar de forma més directa en el sindicat. En una de les reunions es va proposar formar un equip que treballa conjuntament i en ser majoritàriament dones em vaig preguntar, perquè no? En ser un nou projecte, els meus objectius són aprendre i conèixer millor al grup i aportar el que pugna dins del que definim que seran les línies d'actuació, i així posar el meu èdol, perquè crec que les coses poden i deuen canviar, i ara més que mai tots han de participar."

Amparo Botella
Acció Sindical

48 anys. Laboral fixa de Correos a València. Afiliada a la CGT des de 1993. Actualment Secretària d'organització i de finances del Sindicat Federal de Correos

"El repte més important és aconseguir que tots els afiliats es senten representats per aquest SP majoritàriament format per dones, fer que participen activament en aquests moments tan complicats, donar suport en aquelles seccions sindicals que ho necessiten i formar a companys perquè siguen autosuficients a l'hora de saber defensar els seus drets i els dels companys. I també estar on ens requereixen en temes d'acció sindical, i continuar treballant al carrer fent-nos més visibles (manifestacions, desnonaments, acomiadaments, vagues, etc.) perquè la base d'aquest sindicat és el suport mutu i la solidaritat. Espere que la responsabilitat no em pese massa i pugui aprendre de la mà dels meus companys i fer el millor possible el meu treball. Pense que hem format un bon equip."

Purificación Eisman
Comunicació

60 anys. Prejubilada des de 2004 de Telefónica en un ERO. Afiliada a la CNT al maig de 1986 (després CGT). Ha ocupat la Secretaria de Comunicació de la FL Alacant

"Avui, en el Secretariat Permanent del País Valencià el meu treball anirà encaminat cap a la Comunicació, en la que tinc una mica d'experiència, no molta, perquè el PV és diferent a l'activitat que es desenvolupa en una ciutat com Alacant. La manera com està avui funcionant la secretaria de Comunicació, és el millor exemple del que ha de ser la comunicació. Tinc la sort de tenir molt fet, així que la meua intenció és recolzar en la seua marxa i col·laborar i treballar amb aquelles federacions locals que requereixen la meua ajuda."

Mª Dolores Pina
Dona

38 anys. Monitora ocupacional en Asprodis (Elda, Alacant). Membre del comitè d'empresa d'Asprodis. Afiliada a la CGT des de l'any 2010

"En primer lloc vull establir contacte amb companyes de les diferents federacions ja que m'agradaria saber, i que es sabera, quantes som les dones afiliades a CGT i les que formem part de les seccions sindicals. Sempre he pensat que l'acció sindical i directa, en els sectors laborals on prevalen les dones és fonamental per a aconseguir en paral·lel avanços en matèries que traspassen de l'àmbit laboral al social, domèstic, d'oci... Quant a reptes amb el què ens està caent especialment a les dones (lleis de l'avortament, violència de gènere, retallades en la llei de dependència...), tinc uns quants, però és cert que formar part d'un secretariat on prevalen les dones dóna forces"

CHILE

El abismo liberal

ANGEL SALDOMANDO
Economista y Sociólogo

*"Si Chile toma hoy la senda correcta, creo que puede lograr otro milagro económico: despertar hacia un crecimiento económico sostenido que proveerá una ampliamente compartida prosperidad. Pero para aprovechar esta oportunidad, Chile deberá primero superar un muy difícil periodo de transición"*¹. Milton Friedman.

¿En qué consistía esa transición? Se trataba de una política de shock que condujera a toda velocidad a la reducción del estado y a la liberalización de la economía. Esta primacía del mercado implicó un sistema político restringido y una destrucción del tejido organizacional y social de los sectores populares.

Chile se convirtió así en un modelo de estado mínimo autoritario aunque haya elecciones, una democracia restringida concebida como administradora del modelo, insensible las demandas sociales que se calificaron de "populistas", una economía desregulada que privatizaba todo, desde el agua a las pensiones. El recetario cristalizó en la doctrina de los ajustes estructurales elaborada desde 1989 por el Banco Mundial y los programas de reformas liberales, expresado en el consenso de Washington en 1989 y perfeccionados hasta 1993.

Los países latinoamericanos fueron duramente alineados en este modelo, con la condicionalidad externa y por una mezcla de cooptación-corrupción que descompuso las sociedades. De los 19 países latinoamericanos todos sin excepción, aplicaron programas en los que campeaban la privatización, la liberalización financiera y comercial sin aprobación democrática.

Las consecuencias fueron tasas récord de pobreza, concentración del ingreso, destrucción del tejido social y productivo, vaciamiento y descomposición de la democracia; y penetración del capital transnacional. Los años 80 y 90 fueron funestos al punto que se les denominó "la década perdida" por la comisión económica para América Latina, en un súbito arranque de franqueza.

En contraste, el modelo chileno se mantuvo como caso exitoso. Se debe al monopolio de de-

recha de los medios de comunicación, la subordinación del centro izquierda, la desaparición de la prensa crítica, la desarticulación de contrapesos sociales. A ello se sumó una mezcla bastante burda de ayudas sociales y tasas de crecimiento de un modelo extractivo intenso que tiene el país al borde del colapso ambiental.

La realidad es que el crecimiento fue depredador, el empleo chatarra se dobló de una extrema concentración del ingreso. El 20% más pobre obtiene entre el 3 y el 4% del ingreso y el 20% más rico oscila en torno al 60%. A ello se suma la extrema vulnerabilidad de la población. La pobreza aumentó de 13.7% de la población a un 15.1% en 2009. Es decir en unos dos millones y medio de personas. Otros estudios señalan que el 40% de la población ha sido

Las consecuencias fueron tasas récord de pobreza, concentración del ingreso, destrucción del tejido social y productivo...

pobre alguna vez en los últimos 10 años. En enero 2010 había 3.5% de familias, es decir 11 millones de personas con la ficha de protección social, que permite acceder a ayudas focalizadas. Es decir, alrededor de un 64% de la población. Sin el gasto social la pobreza según algunas estimaciones, sería un 30% mayor. Es decir casi un 45% de la población.

El balance es que el neoliberalismo en América Latina ha sido una verdadera guerra social interna a favor de las elites internacionalizadas que dejó exhaustas a las sociedades. Ahora el bastión chileno tambalea, por el renacer de los movimientos sociales desde el 2010. Algo que ya está en curso en la región. La lucha por construir una sociedad más justa y de derechos vuelve a manifestarse, con más evidencia desde el año 2001 y el giro iniciado en la crisis Argentina. La hegemonía neoliberal está quebrada en lo político pero ahora hay que avanzar hacia cambios concretos.

¹Carta de Milton Friedman al dictador Pinochet en 1975

REFLEXIÓN

El sindicalismo is dead?

JOSÉ ASENSIO
SAP València

No descubro nada nuevo afirmando que el sindicalismo, tal y como lo hemos conocido estos últimos 35 años, está herido de muerte.

Las causas, aun siendo múltiples y variadas, responden a dos ejes básicos que han ido entrelazándose entre sí y ampliándose con esa facilidad que tiene el capital de corromper y comprar voluntades.

Por un lado la habilidad del capitalismo occidental en hacer creer a los colectivos de trabajadores y trabajadoras que podían jugar a ser burguesía consumista por los siglos venideros y, por otro, la escasa altura de miras del bisindicalismo oficialista y su estrategia suicida de pacto social, que ha ido alejando a la clase trabajadora de su condición de clase combativa y luchadora.

Con este panorama actual sólo queda finiquitar los reductos sindicales resistentes, vinculados a las grandes empresas y a la administración, para dejar enterradas totalmente dichas disidencias sindicales. Eso sí, la burocrática estructura sindical seguirá existiendo dada la necesidad del estado de disponer de la misma para encauzar y avalar la sacrosanta paz social.

Con este frío análisis no quiero caer en el error de creer que el sindicalismo combativo no es necesario en estos tiempos de retrocesos imparable de los derechos conseguidos, con muchos sufrimientos, durante una parte importante del siglo XX. Más bien lo contrario, necesario es tan necesario como siempre lo fue. Sin embargo, es tal la actual complejidad y precarización del mundo del trabajo, lo que incrementa enormemente la necesidad de unión de la clase trabajadora, que mantener estructuras sindicales muy grandes y combativas es una tarea titánica.

Por otro lado nos encontramos actualmente con un panorama social donde hay grandes capas de población excluidas de ese mundo laboral. Esta realidad hace muy difícil que dichos colectivos puedan sentirse integrados en las clásicas estructuras sindicales organizadas en sindicatos y secciones sindicales, con lo que los niveles de afiliación a estas organizaciones, ya de por sí exigüos, incrementan la debilidad de las mismas.

Queda por ver cómo evolucionará el anarcosindicalismo y sus organizaciones. Es difícil augurar el futuro pero tampoco me cabe la menor duda que las formas de hacer sindicalismo clásico dentro de organizaciones como CGT, que las hay, están abocadas a desaparecer finalmente por razones parecidas a las que afectan a UGT y CCOO y

que han sido expresadas en párrafos anteriores.

Es por ello que cuanto más tiempo tardemos en ver la necesidad de adelgazar y adaptar nuestras estructuras organizati-

Lo importante es tener una organización capaz de defender los intereses de la clase trabajadora y servir de herramienta de transformación social

vas con el fin de hacerlas más compactas y eficaces mayor será el pozo que nosotras mismas estamos cavando.

Para ello, y con las debidas reflexiones y debates internos, habría que configurar otra organización que redujera al máximo la cantidad de sindicatos existentes buscando que en esas fusiones se incrementara la participación asamblearia, los necesarios equipos de trabajo y se minimizara al máximo la estructura de secretariados existentes, muchos de ellos vacantes en muchos sindicatos. Al fin y al cabo lo importante no es tener cinco, seis o siete sindicatos sino una organización capaz de defender los intereses de la clase trabajadora en su conjunto y servir de herramienta de transformación social.

Otra cuestión urgente es abrir espacios de participación, reflexión y acción en lo social para trabajar con los colectivos más alejados del mundo del trabajo. Iniciativas como la Biblioteca Libertaria de València, las asambleas de parados y para-

das, las colaboraciones en plataformas sociales antirrepresivas, contra los desalijos, etc. que funcionan en alguna federaciones locales consolidan los aspectos libertarios de una organización que como CGT pretende ser más que un sindicato. En este aspecto todas las decisiones que abran espacios de colaboración con otros grupos, colectivos y personas incrementa nuestro potencial de transformación social y refuerzan a la propia CGT. Es más, cuanto menos nos relacionamos, colaboremos y apoyemos otras iniciativas afines a las nuestras, más aislamiento tendremos.

Asimismo hay que animar, apoyar y potenciar la participación juvenil. **Nuestra fuerza y riqueza tiene que pasar necesariamente por la regeneración de personas e ideas** y este colectivo es básico e imprescindible para ello.

También es necesario consolidar la participación de la mujer en los espacios y equipos de trabajo que se constituyen. El nuevo secretario permanente del País València refuerza esa idea.

En definitiva, CGT tiene que ser la suma de sus sindicatos para poder ser más que un sindicato. El aferrarse a la caduca estructura de sindicatos, heredada de tiempos pretéritos y con otro contexto del mundo del trabajo, solo supone estar dividiendo nuestra energía. La unión hace la fuerza.

CGT Alacant
<http://cgt-alicante.es>

CGT Castelló
<http://cgtkas.blogspot.com.es/>

CGT València
<http://www.cgtvalencia.org>

CGT País Valencià
<http://www.cgtpv.org>

webs al País Valencià

ENSENYAMENT

Res per a l'educació pública, però sense l'educació pública

J. MANUEL RODRÍGUEZ VICTORIANO
Professor Universitat de València

Les actuals reformes en l'educació pública es podrien definir, aplicant al camp educatiu l'anàlisi d'un article del sociòleg espanyol Jesús Ibáñez sobre la democràcia que titulava: 'Res per al poble, però sense el poble'; com 'Res per a l'educació pública però sense l'educació pública'. En ell escrivia, en 1992, Ibáñez: "Hi ha un sofisma lògic anomenat 'argument de les regles i la seua aplicació'. Ve a dir: cal aplicar la regla i no cal fer una altra cosa que aplicar la regla. Ací ens han concedit la democràcia formal per a evitar la democràcia substancial. Cal votar i no fer una altra cosa que votar. Hi ha maneres de participació política més fortes que el vot: per exemple, l'opinió pública o l'acció de masses. Quan l'opinió pública i l'acció de masses estaven soscavant els fonaments de la dominació van canviar la forma de govern de dictadura a democràcia".

Amb l'educació pública està passant una cosa semblant però encara pitjor. No solament es van malmetre les aspiracions a una educació pública lliure, democràtica, gratuïta i de qualitat que van animar els moviments socials i polítics en la Transició política espanyola; sinó que a més, el poc que es va poder salvar d'aquell projecte, s'està desmantellant a una velocitat de vertigen. Repassem succintament el procés.

En les últimes dècades, la societat espanyola ha sigut un camp privilegiat per a la implementació de les polítiques neoliberals. Juntament amb la desregulació laboral, el seu espai privilegiat d'intervenció ha sigut l'anomenat 'Benestar social', és a dir, l'espai on s'expressa el resultat concret de les diverses lluites històriques per la igualtat de drets entre la ciutadania. L'objectiu d'aquestes intervencions ha consistit a retallar primer i desmantellar després els drets laborals, educatius i sanitaris. En aquests dos últims àm-

bits: la sanitat i l'educació públiques, la seua estratègia política tendeix a dissoldre'ls en l'aire neoliberal, a restringir el seu ús només a aquells sectors socials que tinguen capacitat econòmica de compra. En la nova societat neoliberal, la capacitat de consum substitueix a la condició ciutadana. Totes aquestes transformacions neoliberals comparteixen una estratègia propagandística notable. Aquesta estratègia consisteix a fer el contrari del que diuen en nom del que diuen. Així quan parlen de potenciar la sanitat o l'educació pública el que realment estan fent és desmuntar-la i en alguns casos substar-la al més proper entre els postors. En termes ciutadans el més inquietant és advertir com aquestes realitats virtuals s'imposen a les consciències individuals, substituint a les seues pròpies realitats concretes, en suma, constatar la capacitat que han demostrat per a imposar mediàticament els significants virtuals del conformisme generalitzat.

En el camp de la política, hem assistit a una progressiva explicitació de subordinació dels dos últims governs als dictats de l'economia financera i al seu oracle a Brussel·les o Alemanya. La subordinació al 'Mercat' com un nou 'Déu', està fent perdre el seu reconeixement social. Al seu torn, la modalitat espanyola de professionalització política caracteritzada per una corrupció institucional també està contribuint a l'increment d'aquest descrèdit. Els límits de l'actual democràcia condensen un dels nostres principals problemes. També la seua superació, la lluita per una democràcia substantiva i real, assenyalen un dels principals camins de transformació. En suma, l'èxit d'aquests processos suposa una seriosa amenaça per a la supervivència dels vincles socials i la cultura democràtica. Ens enfronta amb la pregunta sobre la cultura cívica que hem construït.

Tornant a l'espai de l'educació pública, el decret Wert que va regular els ensenyaments

Manifestació a València en la jornada de Vaga General de l'Ensenyament Públic contra la reforma educativa de Wert, 9 maig 2013. Foto: Raket Ramirez

universitaris el curs passat i la recentment aprovada LOMQE són les penúltimes amenaces. El primer pretén mercantilitzar la universitat pública i potenciar de pas a les privades. Els seus pressupostos 'ideològics,' que han anat progressivament es-

Un dels indicadors per a distingir societats democràtiques formals i societats democràtiques reals és el grau de socialització del coneixement

podien resumir, seguint a José Carlos Bermejo (2009), de la següent manera:

1. Tant l'Estat en general, com les universitats públiques i els seus professors només podran contribuir al ben comú si contribueixen a millorar la rendibilitat empresarial en tots els processos socials de creació de béns i serveis.
2. L'ésser humà per naturalesa és un *homo economicus* la racionalitat humana exigeix que l'investigador universitari cerque els beneficis i evite les despeses. Com els únics beneficis són els econòmics, i la docència no crea riquesa, el professor ha de ser sobretot un in-

vestigador que contribuïska a la creació de riquesa col·lectiva i que obtinga d'eixe procés una riquesa individual.

3. En conseqüència, l'ús dels diners públics, els edificis, les infraestructures universitàries, els assalariats de les universitats, els becaris i tot tipus de mitjans i recursos han de ser utilitzats com a instruments que siguen rendibles per a les empreses privades. Aquest procediment no solament és legal, perquè la llei així ho avala, sinó que a més és l'únic mecanisme de les universitats públiques i els seus professors per a contribuir al ben comú.

Els pressupostos ideològics de la LOMQE són semblants, comparteixen l'ultra-liberalisme però afegien les característiques del nacional-catolicisme autòcton.

En definitiva, un dels indicadors més significatius per a distingir entre societats democràtiques formals i societats democràtiques reals és precisament el grau de socialització del coneixement i la informació. Així, quan es desmantella i es privatitza l'educació pública i la propietat de l'accés al coneixement científic-tecnològic continua en mans d'una part minoritària de la població i quan el mecanisme de la informació es redueix al fet que uns in-formen (donen forma) i uns altres són in-formats (els impo-

sen una forma) hem de saber que el que s'està construint és una societat basada en la ignorància i, en conseqüència, que les nostres relacions socials estan profundament amenaçades. Quan tot el que és públic es redueix a la condició de mercaderia econòmica privada el que es desmantella és la pròpia societat.

Les actuals reformes educatives ens retornen al cor de les tenebres educatives, canvien bates blanques per sotanes negres. Canvien l'adocriament pel coneixement emancipador. Modernitzen el vell lema de la universitat de Cervera: 'Lluny de nosaltres la funesta mania de pensar' afegint 'pel ben comú'. Perdem tots, guanyen uns pocs. Ara més que mai, pensar que una altra societat és possible implica pensar en una altra forma de gestió i transmissió democràtica del coneixement, implica, en l'immediat, recolzar totes les mobilitzacions que en la societat espanyola s'estan produint en contra d'aquestes reformes. Saber que l'educació és la millor manera de lluitar i que lluitar és la millor manera d'educar-se ens pot permetre enfrontar el crític horitzó de desigualtats socials i de destrucció ecològica a la qual la globalització neoliberal ens ha conduït.

UNA VIDA DURA

H U M O R
La tira de FERRAN AGUT

BREUS

La plantilla de **Vossloh** (Albuixech), continua amb les mobilitzacions per aconseguir un conveni digne, sense retallades, ni xantatges. I és que la multinacional almenanya pretén imposar greus retrocessos en les condicions sociolaborals dels treballadors emparant-se en la crisi estafa, la Reforma laboral i l'atur. El Comitè d'em-

presa, integrat per CGT, UGT i CCOO està convocant tandes de tres jornades de vagues parcials i diverses mobilitzacions des del mes de març. L'última, en imatge manifestació a València des de la plaça Amèrica fins a la Delegació de govern, va tindre lloc del 28 al 30 de maig.

Contra la reforma de la Llei d'interrupció de l'embaràs, contra el masciisme i la intromissió de l'Església en les nostres vides, **Dones Lliures** ha participat en l'esbranc al diputat Toni Cantó (malgrat la pluja) i en l'acció convocada per Feminismes Sol 'tòcale el pito a Gallardón' els passats 15 i 16 de maig a Alacant.

La Federació Local de **CGT-La Safor** ha celebrat una interessant jornada sota el títol "Cultura lliure" amb la finalitat de donar a conèixer i promoure la cultura lliure. El concepte vertebrador d'aquesta exitosa jornada de formació és que "la cultura és la nostra eina per a poder veure, concebre i construir

la nostra visió pròpia i lliure del món. No obstant açò, el capitalisme ha imposat una cultura de dominació, instaurant una forma interessada de veure i concebre el món, transformant la cultura en un pur i simple valor mercantil i econòmic, impeding a la societat expressar-se lliurement. Davant aquest fet, sorgeix la cultura lliure com una forma de recuperació del sentit original de la cultura com a eina d'emancipació i alliberament de la classe treballadora. Una cultura del poble i per al poble, sense intermediaris".

En l'Espai Rafa Ibáñez, 2ª planta del local de CGT en l'Av. del Cid, 154, València, es pot visitar l'exposició "Toponímia local i repressió a Bétera. La nostra amnèsia col·lectiva" que recorre, a través de diversos documents històrics, el mapa de la repressió franquista a Bétera i la comarca del Camp de Túria. A més d'home-

natjar als represaliats per defensar el progrés front a la reacció feixista, la mostra serveix de denúncia de la desmemòria interessada plasmada, per exemple, en la persistència de la nomenclatura franquista en els carrers de la localitat valenciana. La mostra gràfica romandrà per temps indeterminat en els locals de la Confederació General del Treball i pot visitar-se entre les 17h a 20h, de dilluns a dijous.

DRY València i CGT exigeixen a la Consellera de Territori i Medi Ambient, Bonig, una vivenda social per a **Juan Guilló**. Malgrat les demandes i la concentració diària de Juan a les portes de la Conselleria, Isabel Bonig insisteix en renunciar a la seua responsabilitat i es nega a donar una solució per a l'il·licitat desnonat per l'IVV-

SA. Però contra la solidaritat i la lluita per la justícia no poden i Juan Guilló no està sol. Mostra d'això va ser el centenar de persones que es manifestaren el 15 de maig en el Complex 9 d'Octubre. Es va representar a través d'una performance la penosa situació que viu la classe treballadora (roben als pobres per a donar-li-ho als rics). Hi acudiren sindicalistes de CGT, iacioflautes, militants de DRY València, Stop Desnonaments i 15M. La protesta va ser un èxit de convocatòria i de repercussió entre els mitjans de comunicació. No ens callaran!

NEOLIBERALISMO Y SINDICALISMO DE CONCERTACIÓN

El peor acuerdo en la historia de Ford España

Solamente el miedo a perder el empleo (sea éste de la calidad y la duración que sea) puede explicar, aunque no justificar, el fenómeno que se está viviendo en muchas empresas, donde son los propios trabajadores los que aprueban acuerdos que representan perder la mayoría de sus derechos, flexibilizar o ampliar la jornada, rebajarse los salarios o incluso tirar a la calle a muchos de sus propios compañeros.

Tras casi cuatro meses de rutinarias negociaciones, la farsa ya estaba en el momento apropiado para el acto final, para el referéndum

La patronal está aprovechando esta crisis, que el mismo capitalismo ha generado, para lanzar una gran ofensiva sobre los derechos y los salarios de sus plantillas. Poco importa que la caída de los beneficios sea real o inventada; la dirección no se priva de llamar a los delegados para anunciarles la imperiosa necesidad de abordar rápidamente toda una serie de recortes (dolorosos, reconocen) que son la única receta para salvar la empresa y el empleo. Saben que por muy salvajes que sean las medidas, si se promete —aunque sea vagamente— proteger el empleo, los trabajadores acabarán siendo convencidos por la mayoría sindical de que hay que entrar a negociar esos planes de ahorro empresarial.

En el caso de la Ford también han sucedido así las cosas. No ha servido para evitar los recortes que la CGT haya llamado la atención sobre las grandes inversiones emprendidas en Almusafes y las buenas perspectivas que la marca tiene en el mercado. Tampoco la explicación de la gravedad de los recortes propuestos por la empresa o la nula necesidad de aplicarlos para garantizar la rentabilidad de Ford en este país han convencido a la mayoría del Comité y de la plantilla de que lo lógico era apostar por el mantenimiento de los derechos y condiciones de trabajo.

Tras casi cuatro meses de rutinarias negociaciones, en las que la empresa fue aparcando algunas medidas que había puesto para luego retirarlas, y así dejar a UGT y CC.OO. la ocasión para presumir de que habían mejorado la postura inicial, la farsa ya estaba en el momento apropiado para el acto final, para el referéndum.

La propuesta que se presentó como un preacuerdo positivo significa un pacto durante los años 2014 a 2018 que supondrá el mayor retroceso, tanto en materia de salarios como de derechos laborales de los trabajadores, en la historia de esta factoría. Esta propuesta supone:

Aumentos salariales por debajo del IPC real al final de los cinco años del acuerdo, lo que representa un recorte en los sa-

larios de los trabajadores, ya que los aumentos salariales de los años 2016, 2017 y 2018 no compensarán la pérdida de poder adquisitivo que se producirá en los años 2014 y 2015.

Limitar la generación de quinquenios a un máximo de seis, para aquellos trabajadores que sean fijos hasta el 31 de diciembre de 2013, y discriminar a todos los que a esa fecha no tengan la condición de fijos, ya que ellos sólo podrán cobrar tres

CGT hizo una valoración muy negativa de la misma y propuso a los trabajadores su rechazo, al igual que hizo el sindicato STM

quinquenios de antigüedad, cuando con el amenazante panorama de las pensiones podrán llegar a nueve.

Crear, no una doble escala salarial, sino una escala salarial múltiple con los nuevos "salarios de incorporación", pudiendo darse el caso de que en un mismo grupo haya compañeros haciendo el mismo trabajo con cinco grados salariales distintos (20.750€ brutos anuales, 22.900€, salario de grado 3, grado 5 y grado 6)

Reducir el plus de jornadas industriales, ya que la mayoría de las que se trabajen no se pagará o se reducirá la cuantía del plus.

Perder, a partir del día 1 de mayo de este año, el subsidio de comedores que hasta ahora aportaba la empresa, con el consiguiente aumento de casi un 80% en el precio del menú para los empleados.

Desregularizar completamente la jornada laboral a voluntad de la empresa, con la única condición de estudiar en la Comisión Consultiva "la mejor y más ágil fórmula de su aplicación". Con esta medida se volverá a los sábados de carácter obligatorio, después de más de 30 años en que se consiguió, mediante 19 sábados de huelga, la semana laboral de lunes a viernes.

En los escasos dos días que el Comité dejó para debatir la propuesta, la CGT hizo una valoración muy negativa de la misma y propuso a los trabajadores su rechazo, al igual que hizo el sindicato STM. En cuanto a la UGT, que en Ford lleva décadas sien-

do la voz de la empresa, cumplió su papel y se volcó en exagerar la situación y en prometer garantías de empleo para varias generaciones. La novedad ha estado en CC.OO., que rechazó el anterior pacto de UGT y en esta ocasión no ha querido separarse de sus socios en el sindicalismo español actual, y también se puso a predicar a favor de este plan de recortes... necesarios e inevitables, según ellos.

Con esos antecedentes el resultado de la votación del 23 de abril estaba casi asegurado. No obstante, la gente volvió a demostrar ese día que no todo el mundo se traga las patrañas de la empresa y sus aliados. La promesa de un futuro poco menos idílico ya se ha repetido y retrasado muchas veces y pierde fuelle. Presentar los recortes como la condición imprescindible para prorrogar el plan de prejubilaciones a los 61 años hasta 2018 es reconocer que el pacto no tiene ningún otro punto positivo. Aunque esas jubilaciones anticipadas y la contratación como fijos

El resultado del referéndum demuestra que el contenido del acuerdo ha dejado insatisfechos a muchos trabajadores

de los jóvenes relevistas es una cosa buena, no se puede olvidar que la empresa también sale muy beneficiada con estos contratos de relevo.

De los casi 5.800 trabajadores que forman la plantilla de Ford, 4.179 participaron en el referéndum. De ellos, 2.868 votaron a favor de la firma; 1.043 votaron en contra; 65 lo hicieron en blanco; y 203 votos fueron anulados, la mayoría porque las papeletas inducían a error si querías votar NO.

Para CGT el resultado demuestra que el contenido del acuerdo ha dejado insatisfechos a muchos trabajadores. A pesar de todas las trabas que se han puesto y de la campaña de UGT, CC.OO. y la empresa, ese 25% de votos negativos (que podría haber llegado al 30% con unas papeletas más claras) demuestra que ni sumando a CC.OO. a su lado, la UGT puede controlar a toda la plantilla de Ford.

Sección Sindical de CGT en Ford

Facebook:
Comunicació Cgt-pv
CGT País Valencià
Twitter: @CGTPV

DOCUMENTAL

Moment de la filmació per al documental del testimoni de Paqui, germana de Valentín.
Foto: Raket Ramirez

Valentín: un dels nostres

La denominada Transició espanyola no va ser, ni des de lluny, un procés històric pacífic ni democràtic. Tampoc els seus únics protagonistes van ser representants dels grans partits polítics o de les institucions de l'estat de l'època, tal com s'obstinava a afirmar la gran majoria dels estudis i reportatges realitzats sobre aquesta

etapa. Aquell període va estar ple de persones i organitzacions que van realitzar dures crítiques i fortes mobilitzacions a un procés que va servir de maquillatge democràtic per a tot un seguit de personatges i estructures fortament arrelades i servils a l'anterior règim feixista creat pel general colpista Francisco Franco.

Moltes d'aquelles persones i organitzacions han sigut oblidades, i en molts casos ningunejades, pel silenci conscient de la "transició oficial"

Valentín González va ser una d'aixes persones. Aquest jove valencià va ser assassinat, per la repressió de les Forces d'Ordre Públic, el 25 de Juny de 1979 mentre reclamava drets col·lectius en una vaga legal i pacífica. Valentín era treballador de les colles de càrrega i descàrrega de l'antic Mercat d'Abastos de València i estava afiliat al sindicat de transports de la CNT (integrat posteriorment en la CGT).

Aquest mes de juny es compleixen 34 anys de l'assassinat de Valentín.

Durant tots aquests anys la Confederació ha anat realitzant diversos actes en solidaritat i record de la seua memòria, una memòria que forma part de la nostra història col·lectiva com a organització. Partint d'eixe record algunes persones decidirem fa dos anys anar un pas més enllà i realitzar un documental que servira per a tornar a posar, en el lloc que mereix, el seu nom i la dura realitat que va embolicar aquell procés històric per a aquells que, com Valentín, van caure reclamant els drets de la classe treballadora.

Hem explicat per a poder dur endavant el projecte amb la inestimable col·laboració de la família González, però també amb la primera espenta econòmica dels diferents sindicats i federacions que componen l'actual Confederació valenciana. Esperem poder seguir tenint aquest suport decidit sense el qual un projecte d'aquesta envergadura seria molt difícil de realitzar.

Comptarem així mateix amb la participació de diversos especialistes com Emili Cortavitarte, Carlos Taibo, Mariano Sánchez Soler o J. Luis Pitarich els valuosos comentaris dels quals contenen excel·lent informació per a situar el context polític, social i econòmic d'una època que, mirada amb una visió crítica, en res s'assembla a la versió oficial. És l'altra transició.

Si els terminis de la filmació i muntatge van al ritme actual, molt prompte comptarem amb un primer tràiler per a la seua distribució entre tota l'afiliació amb la finalitat de que la mateixa comence a sentir el projecte com a seu des dels seus inicis. **José Asensio. Coordinador del projecte**

ANTIREPRESSIÓ

En marxa una Caixa de Resistència Popular a Castelló

Que hi ha repressió és un fet innegable. I que la repressió social, econòmica i política, avui en dia serveix al poder establert, en aliança amb el capital financer i els poders fàctics de sempre -la banca, església, extrema dreta, rics- per tindre al poble treballador oprimint i discriminat, és evident i incontestable.

Arrel de tot el territori, en tot el planeta terra, ara i avui, una minoria privilegiada estructurada al voltant del poder polític, governamental i militar explota i reprimeix al poble obrer internacional. És el concepte d'explotació global, tot val per seguir mantenint l'estatus de minoria rica, econòmica i ètnicament, per damunt de la resta de població.

Aprofita aquesta minoria, càncer social i corrupte, la repressió laboral contra milions de famílies obreres, ofegant-les amb el drama del atur i l'extrema precarietat social, la repressió social exercida contra les dones i els seus drets, contra els nostres vells i les seves necessitats socials, contra les ètnies minoritàries i específicament contra les emigrants e immigrants que busquen una vida millor lluny de la misèria històrica dels seus pobres pobles, contra els diferents sexualment, contra el dret a la pluralitat cultural i la repressió econòmica contra els mes pobres, febles i desfavorits, que ara més que mai necessiten suport social, ajuda de classe i solidaritat urgent.

I ací, a la nostra terra, a Castelló, a banda de totes les repressions col·lectives, tenim la repressió política, contra els nostres joves activistes, contra les organitzacions i col·lectius socials militants, repressió organitzada pel poder de dalt, el polític, propiciada pel capital i execu-

tada pel poder policial. Detencions, identificacions, amenaces permanents i criminalització de l'activisme compromès i militant, junt a la deformació informativa que els mitjans de manipulació exerciten al servei dels poders fàctics, ajuden a manipular i desinformar, per tindre a una gran part del poble treballador adormit i embobadit. És una dura realitat, d'opressió social i laboral contra el que lluita i vol transformar aquest món podrit en un món més just, lliure i igualitari.

Està clar que NO anem a callar ni atemorir-nos, no anem a permetre que el nostre poble passe fam, fam de justícia i igualtat, que els nostres joves siguin represaliats i detinguts. No anem a consentir que la misèria, la por i la precarietat entren en les cases obreres, que el futur de les nostres famílies treballadores estiga en perill. Es hora de plantar-los cara.

Per tot açò, ciutadanes lliures, col·lectius socials i organitzacions estem construint la Caixa de Resistència Popular. Aquesta Caixa no vol substituir a ninguna organització ni col·lectiu, el que vol ser és una ferramenta de Unitat Popular front a la repressió, una central de recursos jurídica, econòmica i d'assessorament i informació global al voltant del suport mutu i solidaritat de classe. Aquesta Caixa lluitarà i combatrà directa i clarament, dia rere dia, la negra situació social, laboral i política que està patint el poble treballador. Eixa és la nostra tasca, el nostre objectiu, retornar la dignitat i el dret legítim a una vida digna i justa, sense represors ni explotadors ni diferències socials.

Joan Piñana, Secretari General CGT-Castelló

EN AGENDA

21-J RIBA-ROJA: CONCIERTOS SOLIDARIOS STOP DESAHUCIOS. La Plataforma de Afectadas por Hipotecas de Camp de Túria organiza unos conciertos solidarios para recaudar fondos, mediante las entradas vendidas, con el objetivo de autofinanciarse. Como grupos colaboradores, LOS CHIKOS DEL MAÍZ, EL NIÑO DE LA HIPOTECA, EL TÍO LA CARETA, FUNKIWI'S, POETIKS.

además de los sketch de POETIKS. Tendrá lugar una jornada de protesta en un ambiente festivo, donde compartir ideas y demostrar, una vez más, que queremos un cambio de la ley hipotecaria pensado para las personas y no para las entidades financieras y los poderes económicos. Organiza: PAH CAMP DE TÚRIA. Colabora: Ajuntament de Riba-roja de Túria. Entradas: anticipada 5€ // taquilla 7€. Puedes conseguir las entradas anticipadas en el local de CGT en Valencia (Av. del Cid, 154).

Col·lectiu Lambda de lesbianes, gais, transsexuals i bisexuals.

Metro 3 de Juliol crida a la societat valenciana a continuar concentrant-se en la Plaça de la Verge de València a les 19h per a reivindicar que es depuren responsabilitats per l'accident que, aquest 3 de juliol farà 7 anys, es va cobrar la vida de 43 persones i va ferir a altres 47.

Totes les convocatòries en www.cgtpv.org

DIA DE L'ORGULL LGTB. Manifestació a València el 29 de juny a les 19h30 des de el Parterre. Organitza:

ANIVERSARI DE L'ACCIDENT DE METRO DEL 3 DE JULIOL A VALÈNCIA. Com tots els dies 3 de mes, l'Associació de Víctimes del

por Beatrice Borgia

Ahora

Midiendo tiempos

manteniendo el tipo como que no va contigo la cosa y aquí todo sigue igual

pero suena el teléfono y hablamos de esto aquello y lo otro

entonces el ronroneo de las palabras me transporta a tu boca donde cuento las calles de aquella adolescencia tardía

bendita adolescencia;

ahora que el amor pasó de moda y lo que se lleva es la lucha estar a pie de calle (otra vez las calles) sumando gritos y carreras

ahora que no hay tiempo para suspiros porque otro niño duerme en la acera y siguen apretando más y más fuerte sólo por ver hasta dónde aguantamos en qué momento abocamos vísceras o nos lanzamos al vacío

ahora (repito) mientras escucho tu voz

se quiebra el adobe.

Si vols col·laborar amb:

envia els teus articles, notícies, dades, opinions informacions, fotos...

comunicacion-cgtpv@rojonegro.info

Entrevista amb Emilia Moreno de la Vieja, Secretària General CGT-PV

“Hem d'estar tots i totes juntes per a frenar l'horror del capitalisme”

Va nèixer a Madrid en 1961 encara que viu des de 1988 a València, la ciutat que ha vist nèixer al seu fill i la seua filla i on va començar la seua militància anarcosindicalista allà per l'any 1994. Treballadora de la Universitat de València, s'ha interessat des de sempre pel feminisme com a eina de la dona rebel que es nega a assumir les imposicions del patriarcat i del capital. Així, al 2004 no va deixar passar l'oportunitat que la Secretària General de la Confederació al País Valencià fóra ocupada per una dona. Quan al

2006 va deixar la responsabilitat, va continuar la militància en la seua secció sindical des de la perspectiva de reorganitzar-se, sempre implicada en el treball de Dones Lliures al sindicat i també a Ràdio Klara. Actualment, arran el ple de sindicats celebrat a principis de maig, torna a estar al capdavant d'un nou equip de coordinació de la territorial de País Valencià i Múrcia. Reflexiva, enèrgica però flexible, Emilia ens parla de com afronta aquest nou repte i aquesta nova etapa

Des del mes de maig, tornes a ocupar la Secretària General de la CGT del País Valencià, responsabilitat de la qual et vas fer càrrec entre els anys 2004 i 2006. En quina mesura aquella experiència t'ajuda a afrontar aquesta nova etapa?

Ajuda perquè és un cúmul d'experiències. Va haver-hi moltes coses positives que ara puc reprendre i va haver-hi algunes no tan positives sobre les quals he tingut molt temps per a reflexionar. En major o menor mesura, mai he deixat de militar i d'estar connectada amb la realitat del sindicat, per tant conec com s'ha anat reorganitzant. Entre unes coses i altres jo crec que és positiu comptar amb experiència, a més aquesta va ser molt intensa. Jo no sé quant vaig aportar llavors al sindicat però, el sindicat a mi sí em va aportar moltes coses que ara puc bolcar.

És evident que els temps, des de llavors, han canviat. Ha de canviar la CGT per a fer front a la crisi estafa i a totes les reculades socials i econòmiques que està patint la classe treballadora?

Han canviat molt, és veritat. Però en el 2004 ja sabíem que canviarien. Estàvem anunciant-lo. També crec que érem conscients que necessitàvem canviar perquè la vella estructura són bons fonaments però el capital ja havia après com manejar-ho.

Recorde que en aquella època veia molt la lluita internacional. Perquè tot era més estable, més senzill, em semblava raonable el teixir xarxes internacionals. No és que ara pense d'una altra manera, crec que segueixen sent necessàries, però hem de prioritzar les xarxes locals. Hem de començar a teixir xarxes socials i sobretot a construir societat alternativa des de baix per a, des d'ací, poder arribar a un altre tipus de connexions, perquè en aquests anys ho han anat desmuntant tot. Han desmuntat tot el que era el seu Estat, però han desmuntat també abans tot el teixit social, solidari, participatiu i hi ha, per tant, que tornar a construir, a teixir.

Parlaves en un article de la revista “Al Marge” que aquesta crisi estafa ha suposat un despertar

Comparava el sector públic amb el privat i feia al·lusió al tema que hem delegat els nostres recursos perquè l'Estat repartisca després. No obstant açò, hauríem d'adonar-nos que la nostra autonomia ha d'arribar fins i tot a la gestió de les necessitats personals i socials.

L'equip que conforma el nou Secretariat Permanent està integrat majoritàriament per dones. Suposa aquest fet un canvi qualitatiu amb conseqüències que influeixen en l'actuació del sindicat?

Espere que així siga. Una de les coses amb les quals jo em vaig sentir bastant in-

Emilia Moreno en un moment de l'entrevista. Foto: LM

còmoda la vegada anterior, va ser que tothom estava encantat amb que hi haguera una dona al capdavant del sindicat però a l'hora de la veritat, i d'una manera inconscient -vivim una societat molt masculista i els hàbits són els que són- quan es proposaven determinats canvis es generaven els recels perquè ja no eren les coses tal com estàvem acostumats, i no tan sols eren homes, també algunes dones desconfiaven. En eixe moment, el major reforç el vaig tenir en dones que estaven al voltant, tant a nivell estatal, amb les quals podia participar en les plenàries, com ací, que sí que vaig tenir moltes persones en les quals em vaig poder recolzar però amb qui em vaig trobar realment a gust va ser amb dones en més d'una ocasió.

Crec que aquest sindicat ha de ser un lloc en el qual capiem totes i tots i que el que fem siga perquè estiguem còmodes i còmodes. Que hi haja cinc dones significa que hi haurà major pressió perquè puguem canviar allò que a nosaltres ens dificulta però alhora el que hi haja homes, i a més pense que companys molt vàlids, significarà que tampoc hi haja un canvi tan radical que implique que els companys no puguem sentir-se igual de còmodes, que és del que al final es tracta.

Penses que tenim una forma diferent d'actuar?

Rotundament sí. Per moltes raons. La primera perquè les necessitats són molt diferents. Una dona té, en la majoria dels casos, una càrrega darrere que no tenen els homes. O una manera diferent de portar-la. La responsabilitat que ens han inculcat és diferent, llavors a l'hora d'organitzar els temps també hi ha una diferència important. Una cosa que l'anarquisme té com un dels seus principals valors que és

el consens pense que les dones tenen una major capacitat per a arribar a ell, també per com estan educades. No estic pensant que siguen millors o pitjors, però majoritàriament necessitem més cercar el consens per a dur endavant els seus projectes. Perquè era l'única manera que tenien. Llavors, eixe tipus d'habilitats estan més inserides en les dones i a més les defensen també d'una altra manera. I és molt interessant, em sembla que són valors que cal traure a flotació. També és diferent que les dones respecten molt més els seus altres espais. Parlava abans de les necessitats i les responsabilitats, però encara que no es tinga responsabilitats, el temps d'oci, la vida fora de és important. Als homes els han ensenyat que el treball o l'activitat pública amb càrrega de responsabilitat és l'únic objectiu. No obstant això, també és important saber cuidar altres llocs, altres espais, altres activitats i crec que açò podem fer-ho millor les dones.

Quina importància li dónes a la coordinació entre aquells que lluiten contra el capitalisme i com crees que eixe treball pot influir en el futur?

És l'única eina que tenim. Si tothom es convenceria que l'anarquisme és l'única idea vàlida, que per a mi ho és, doncs seria molt fàcil. No hauríem de coordinar-nos amb ningú, tots estariem en el mateix lloc. Però la veritat és que tenim enfront un bloc brutal i que està absolutament d'acord. L'única manera que tenim de revertir eixa situació és que totes les persones, grups, associacions, plataformes que realment vulguen canviar aquesta societat tinguen la capacitat de posar-se d'acord en les bases primeres, i després, ja anirem debatent, parlant i veient per on

anem. El primer que hem de fer, i és imprescindible que estiguem tots i totes juntes, és frenar aquest horror.

La fase de desmobilització en la qual s'ha caigut majoritàriament al llarg dels últims trenta anys ha vingut, lògicament, sustentada per una desideologització del moviment obrer. Quina crees que és la importància de recuperar als clàssics per a eixir de tot açò?

Hi ha hagut un procés de desideologització per a tota la societat inclosa la CGT. Prova d'açò és que ens hem anat adaptant a coses més senzilles, més fàcils, menys reivindicatives... Els clàssics són imprescindibles per a saber el que volem, per a tenir un fonament. Sense llegir als nostres clàssics i clàssiques, sense fonamentar les nostres en les seues idees tot seria molt més difícil. A més, hi ha moltes de les seues idees totalment vigents perquè no hem avançat res. De fet, estem retrocedint. A partir de la Segona Guerra Mundial l'única cosa que hem fet ha sigut retrocedir i molt. Encara que ens hagen enganyat fent-nos creure que ens estaven regalant les coses. I és que tot s'ha aconseguit a força de molta lluita i de tenir una consciència que poc a poc ens han anat adormint i unes idees que ara comencen a despertar. Ens falta, el primer, creure'ns-les absolutament, i per a açò el que cal fer és analitzar-les. Afortunadament, hi ha ja molt de camí fet.

És possible que açò siga just el que li falta al 15M?

Sí, li falta ideologia. Està fet per intuïció tot allò que ja fa molt temps es va abordar, es va investigar, es va debatre i es tenia claríssim. És cert que falta que s'adonen que no estan descobrint res nou, sinó que hi ha ja molt de camí recorregut i que, aprofitant-lo, el canvi, la revolució que necessitem arribarà abans. És necessari redescobrir tot el treball que hi ha fet prèviament. Amb Dones també ens ha passat.

Un clar exemple el podem veure en el feminisme, redescobrir en els 80 i 90 el treball que dugueren endavant Dones Lliures va significar avançar enormement en el feminisme de base. Hem pogut aprofitar i utilitzar el seu debat i les seues conclusions, i a partir d'elles continuar avançant.

Vols afegir alguna cosa més?

Dir a totes les companyes i companys de CGT que totes i tots hem de traure avant a aquest sindicat per a aconseguir fer realitat la societat en la qual volem viure.

I per a açò és necessari l'esforç de totes i tots. És imprescindible la militància i comptem amb tothom.